

ÎNĂLȚAREA DOMNULUI **praznic împărătesc și adânc de taine dumnezeiești**

Între praznicele împărătești cu dată variabilă, legată de Paști, se află și Înălțarea Domnului, de la 40 de zile după Învierea Sa. Înălțarea este sărbătoarea în care Biserica face amintire, în fiecare an, de ultimul eveniment din viața pământească a Mântuitorului și care încheie totodată ciclul pascal.

Evenimentul Înălțării este amintit în Sfintele Evanghelii și descris pe larg în cartea Faptele Apostolilor (Fapte 1,1-12), de unde aflăm că, după Învierea Sa din morți, Iisus s-a arătat și a fost împreună cu ucenicii, dându-le numeroase „semne doveditoare” (Fapte 1,3) asupra celei mai mari minuni săvârșită cu El Însuși. Era foarte important ca Apostolii să fie convinși de Învierea Sa, pentru că altfel n-ar fi putut niciodată să ia asupra-le misiunea apostolică, de după Cinzecime. Zilele acelea au fost pentru ei probabil cele mai bogate și mai ziditoare din cei trei ani petrecuți pe pământ cu dumnezeiescul lor Învățător. Pregătindu-i, în această perioadă, pentru apostolat, Iisus le-a vorbit despre tainele Bisericii, despre viața liturgică și sacramentală, le-a împărtășit „cele despre Împărăția lui Dumnezeu” și i-a încredințat că le va trimite Duhul Sfânt, care le va da putere să-I fie martori în toată țara sfântă și până la marginile pământului. Despre plecarea Sa definitivă către Ceruri vorbise Iisus de mai multă vreme. Astfel, către Maria Magdalena spusese: „Mă voi sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru” (Ioan 20, 17-18) iar cetei apostolilor poruncise să rămână în așteptarea făgăduinței Tatălui, a „botezului” cu Duhul Sfânt”. După Cina cea de Taină le arătase limpede că era nevoie să plece pentru ca Duhul Sfânt să vină peste ei dar aceștia n-au priceput spusele și s-au întristat.

După o astfel de pregătire duhovnicească urmează evenimentul propriu-zis al Înălțării. Iisus duce pe apostoli în afara Ierusalimului, către Betania, pe muntele Măslinilor, în grădina Ghetsimani. Ridică mâinile și îi binecuvintează, adică le transmite harul dumnezeiesc. În acest timp a fost „înălțat” și „dus la Cer” iar un nor l-a luat de la ochii lor”. Doi îngeri li se arată și-i îndeamnă să nu fie triști, vestindu-le a doua venire a lui Hristos, în slavă, la sfârșitul veacurilor, fără de veste și străjuit de nenumărate oștiri îngerești.

Martea taină ce covârșește toată mintea este că, Cel ce s-a coborât pe Sine, în cele mai de jos și până în adâncurile iadului, este ridicat în înaltul Cerurilor. Fiul lui Dumnezeu se întoarce la Tatăl deși nu s-a despărțit niciodată de El. Hristos Cel ce s-a întrupat și s-a făcut om, „pentru noi oamenii și pentru a noastră mântuire”, aduce acum în dar lui Dumnezeu Tatăl firea omenească mântuită și îndumnezeită. Este arătarea mării taine nespuse a lui Dumnezeu pentru om. Tatăl cerească așează pe om de-a dreapta Sa, în persoana Fiului Său. Hristos se așează, cu firea Sa omenească îndumnezeită, pe tronul dumnezeiesc, cu Tatăl și cu Duhul Sfânt. Și-a împlinit misiunea. Acum începe cea a Duhului Sfânt care, prin pogorârea Sa împărătească asupra apostolilor, la Cinzecime, va zidi Biserica, va continua lucrarea ei mântuitoare și îi va da viață, până la cea de-a doua Venire a lui Hristos Judecătorul.